

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอาชญากรรมทำลายล้างเผ่าพันธุ์กับการเข้าภาคยานุวัติของประเทศไทยตามอนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและลงโทษอาชญากรรมทำลายล้างเผ่าพันธุ์ ค.ศ. 1948 ตลอดจนสิทธิและพันธกรณีของประเทศไทยภายใต้อนุสัญญาดังกล่าวเมื่อประเทศไทยเข้าภาคยานุวัติ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาอนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและลงโทษอาชญากรรมทำลายล้างเผ่าพันธุ์ ค.ศ. 1948 (ซึ่งต่อไปจะเรียกว่า “อนุสัญญาทำลายล้างเผ่าพันธุ์”) รวมทั้งธรรมเนียมศาลอาญาระหว่างประเทศเฉพาะกิจสำหรับอดีตประเทศยูโกสลาเวีย ธรรมเนียมศาลอาญาระหว่างประเทศเฉพาะกิจสำหรับรวันดา และธรรมเนียมกรุงโรมว่าด้วยศาลอาญาระหว่างประเทศ ตลอดจนศึกษาคำวินิจฉัย และทางปฏิบัติของศาลระหว่างประเทศเฉพาะกิจดังกล่าว ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ และศาลภายในที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมทำลายล้างเผ่าพันธุ์

ก่อนที่อนุสัญญาทำลายล้างเผ่าพันธุ์ จะได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการเป็นเอกฉันท์จากสมัชชาใหญ่ขององค์การสหประชาชาติ (General Assembly of the United Nations) ในวันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1948 การห้ามการทำลายล้างเผ่าพันธุ์ (prohibition of genocide) นั้น เกิดจากทางปฏิบัติของรัฐและได้รับการยอมรับจากประชาคมระหว่างประเทศว่าการห้ามการทำลายล้างเผ่าพันธุ์เป็นกฎหมายบังคับเด็ดขาด (*jus cogens*) ซึ่งผูกพันเป็นการทั่วไป (*erga omnes*) แม้มิใช่รัฐภาคีในอนุสัญญานี้ ทั้งนี้บทบัญญัติแห่งอนุสัญญาทำลายล้างเผ่าพันธุ์ นอกจากจะมีความสัมพันธ์กับกฎหมายระหว่างประเทศสาขาต่างๆ อันได้แก่ สิทธิมนุษยชน (human rights) กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ (international humanitarian law) และกฎหมายอาญาระหว่างประเทศ (international criminal law) แล้ว ยังวางหลักการสำคัญเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองกลุ่มบุคคลซึ่งตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมทำลายล้างเผ่าพันธุ์ ความรับผิดชอบปัจเจกชน (individuals' responsibility) ในความผิดดังกล่าว และหลักเขตอำนาจสากล (universal jurisdiction) ของรัฐภาคี จนกระทั่งมีการนำหลักการทางกฎหมายไปบัญญัติไว้ในธรรมนูญศาลอาญาระหว่างประเทศเฉพาะกิจสำหรับอดีตประเทศยูโกสลาเวีย ธรรมนูญศาลอาญาระหว่างประเทศเฉพาะกิจสำหรับรวันดา และธรรมนูญกรุงโรมว่าด้วยศาลอาญาระหว่างประเทศ ย่อมแสดงโดยชัดแจ้งว่าอาชญากรรมทำลายล้างเผ่าพันธุ์เป็นความผิดร้ายแรงอันกระทบต่อประชาคมระหว่างประเทศที่ต้องได้รับการประณาม และปัจเจกชนซึ่งเป็นผู้กระทำสมควรได้รับโทษจากการกระทำผิดของตน

จากการศึกษาพบว่า แม้ว่าในประเทศไทยอาชญากรรมดังกล่าวยังไม่เคยเกิดขึ้น แต่ประเทศไทยในฐานะรัฐสมาชิกขององค์การสหประชาชาติควรที่จะแสดงจุดยืนในการป้องกันและลงโทษอาชญากรรมทำลายล้างเผ่าพันธุ์ซึ่งมีสถานะเป็นกฎหมายบังคับเด็ดขาด (*jus cogens*) ประเทศไทยจึงควรแสดงออกอย่างชัดแจ้ง โดยการเข้าภาคยานุวัติและตรากฎหมายภายในที่จำเป็นเพื่ออนุวัติการให้เป็นไปตามอนุสัญญาทำลายล้างเผ่าพันธุ์ เพื่อให้บทบัญญัติแห่งอนุสัญญาดังกล่าว มีผลใช้บังคับและกำหนดให้การกระทำดังกล่าวเป็นความผิดและกำหนดโทษทางอาญาสำหรับปัจเจกชนซึ่งได้กระทำการทำลายล้างเผ่าพันธุ์